

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/270/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214877
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2013:5712214877.3

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova ul. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Žaloba sa v celom rozsahu zamietá.

II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenou súdu 27.9.2012 domáhal vo vzťahu k žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 287,66 eur. V odôvodnení uviedol, že žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 5182874 dlžníkom: X. S., C.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 13807/2010. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom mieste a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Martin) a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žaloba na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd žalobcovi neoznámil spisovú značku exekučného konania. Žalobca poukázal na ust. § 44 ods. 2 exekučného poriadku, platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, podľa ktorého bolo povinnosťou exekučného súdu podľa žalobcu súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 27.1.2011, konanie pritom začalo 24.8.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, omeškanie viac ako 156 dní. Žalobca, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, spísal a podal žiadosť o o informáciu o stave konania v dňoch 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010. V dňoch 30.8.2010, 23.11.2010, 25.5.2011 spísal a podal sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu pre prietahy v konaní. a to rozhodnutím o poverení. Ako dôkaz žalobca navrhol pripojiť súdny spis exekučného súdu, teda Okresného súdu Martin založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným, teda žalobcom a vyššie menovaným povinným pre vymoženie peňažnej pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. 5182874. Zároveň žalobca uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu. Exekučný súd mu neoznámil spisovú značku pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Žalobca postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko v predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by

umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca v tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií, adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo teda vynaložil žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky sumu 125 eur. Zároveň si žalobca uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil, neskorým ukončením procedúry udelenia poverenia na vykonanie exekúcií súdnym exekútorom exekučným súdom, oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolvencie povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho konkrétnych nárokov a základných práv. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Ďalej žalobca poukázal aj na ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, a to neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou aj jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 287,66 eur. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny Ústavného súdu SR, teda 660 Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 Eur za mesiac. Žalobca uviedol, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do podania žaloby však žalovaný na žiadosť pozitívne nereagoval. Poukázal na to, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je založené v inom súdnom spise. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol aj pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca požadoval, aby súd medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 5182874 dlžníčkou (povinnou) Annou Balaškovou, nar. 12.11.1950 v zákonom stanovenej lehote, a následne, aby súd rozsudkom rozhodol

tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 125 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 287,66 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V predmetnej žalobe žalobca uviedol, že pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Martin by porušovalo právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Preto žalobca v zmysle ust. § 12 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žiada, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Martin sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer veci a k účastníkom konania.

Vzhľadom na zmätočnosť vyjadrenia žalobcu v súvislosti so vznesením námietky zaujatosti, žalobca bol listom zo dňa 17.10.2012 (č. I. 7) vyzvaný, aby súdu oznámil, či vzniesol v predmetnej žalobe námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Martin a v prípade, že áno, aby konkretizoval vznesenú námietku zaujatosti v zmysle ust. § 14 a 15a OSP. Podaním doručeným súdu 2.11.2012 (č. I. 13) žalobca uviedol, že na výzvu odpovedá nasledovne: „Žalobca nepodal súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 OSP“. Z úradného záznamu (č. I. 14) je zrejmé, že zákonný sudca v predmetnej veci konštatoval, že sa vo veci necíti byť zaujatý, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom.

Uznesením č. k. 15C 270/2012-16 zo dňa 21.11.2012 bol žalobca vyzvaný, aby svoje podanie doplnil v lehote 10 dní, a to tak, že predloží súdu kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie príslušného nároku na náhradu škody, dôkaz o tom, kedy túto žiadosť doručil Ministerstvu spravodlivosti SR a potvrdenie o tom, ako bola žiadosť o predbežné prejednanie vybavená. Podaním doručeným 12.12.2012 (č. I. 22) zaslal žalobca odpoveď na predmetné znesenie. Jeho súčasťou bola aj fotokópia sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 23), kde prílohou tohto sprievodného listu bol aj zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 23a až 23b), súd zažurnalizoval do spisu len výňatok zo zoznamu týchto žiadostí týkajúci sa Okresného súdu Martin.

Uznesením č. k. 15C/270/2012-24 zo dňa 16.1.2013 súd podanie žalobcu zo dňa 21.9.2012 odmietol, nakoľko nemal preukázané, že žalovaný nárok, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto konaní, žalobca predbežne prejednal s Ministerstvom spravodlivosti SR, resp. podal na Ministerstve spravodlivosti žiadosť o prerokovanie tohto nároku, a či je tento nárok totožný s nárokom uplatňovaným v tomto konaní. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca odvolanie (č. I. 30). Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6Co/130/2013-51 zo dňa 31.5.2013 uznesenie Okresného súdu o odmietnutí podania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že konštatoval, že žalobca výslovne vo svojich podaniach uviedol, že nepodáva námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podľa § 15a OSP a zároveň nemal za to, že boli splnené podmienky na odmietnutie podania. Záverom uviedol krajský súd, že v prípade, ak by nebol odstránený nedostatok uvedenej podmienky, treba to hodnotiť ako obdobu nedostatku procesnej podmienky a mal by súd postupovať podľa úpravy OSP o zastavení konania, ale nie odmietnuť podanie. V súvislosti so závermi, ktoré boli vyslovené v uznesení Krajského súdu v Žiline súd vyzval žalovaného, aby súdu oznámil, či a kedy bola žalobcom podaná písomná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z. z., pod akou spisovou značkou sa u nich konanie vedie, a či bol tento nárok žalobcu predbežne prerokovaný, prípadne, či sa o ňom rozhoduje. Spolu s touto žiadosťou bola zaslaná žalovanému aj žaloba (č. I. 56,57).

Žalovaný podaním doručeným súdu 23.5.2013 (týka sa aj ďalších konaní vedených v senáte 15C) uviedol, že boli doručené žiadosti žalobcu, viac ako 43 000 s tým, že neposkytol žalobca v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, a preto nepovažuje nárok žalobcu za predbežne prerokovaný. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaný zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý nemôže jednoznačne potvrdiť, že jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie (č. I. 58).

Okresný súd preto vyzval opätovne žalobcu na odstránenie nedostatku podmienky konania podľa § 104 ods. 2 OSP (č. I. 59), aby súdu doručil kópiu žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku v konkrétnej veci, s totožnou výškou škody a ohľadne totožného dlžníka, ktorá mala byť doručená Ministerstvu spravodlivosti SR. Na predmetnú výzvu žalobca nereagoval.

Okresný súd vychádzajúc z rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Žiline v iných obdobných konaniach, kedy krajský súd vyslovil názor, že žalobca preukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku

na náhradu škody u žalovaného, pokračoval v konaní o uplatnenom nároku žalobcu a vo veci vytýčil pojednávanie na deň 2.12.2013.

Podaním doručeným súdu 21.10.2013 (č. I. 67) zaslal žalovaný vyjadrenie k žalobnému návrhu. Žalovaný uviedol, že toto vyjadrenie je relevantné pre všetky konanie vo veciach spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanej v senáte 15C. Žalovaný vo vyjadrení uplatnil procesné námietky, konanie vykazuje nedostatky, a to zmätočnosť podania. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné rozhodnutie, a to rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň namieta aj nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Podľa žalovaného pri úspešnom uplatnení nároku na náhradu škody musia byť splnené tri podmienky súčasne, a to: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Čo sa týka rozhodnutia o poverení exekútora po - 15 dňovej lehote, tak k tomu žalovaný uviedol, že z ust. § 44 ods. 2 exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 vyplýva skutočnosť, že 15- dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Uvedené znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15- dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach, začatých po 1.6.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred 1.6.2011 samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehote neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Ak nesprávnym úradným postupom má byť podľa žalobcu zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, takto formulovaný postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť oným nesprávnym postupom na účely zákona č. 514/2003 Z. z. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Nakoľko z citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne ust. § 6 ods. 1 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý už toto právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež nie je na mieste posudzovať. Žalobca ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu. V tomto smere žalovaný poukázal na viaceré uznesenia Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Žalovaný považuje za nevyhnutné v pravom rade poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 exekučného poriadku, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15 - dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) exekučného poriadku), ak ho súd nepoverí, 15- dňová lehota neplatí. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažností, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Zároveň žalovaný poukázal aj na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 - dňovej lehoty a v rozhodnutí o zamietnutí

žiadosti o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote. Lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia buď 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutiu 30 - dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Ďalej sa žalovaný vyjadroval k materiálnej škode, ako aj k nemajetkovej ujme. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. považuje žalovaný žalobu za právne neopodstatnenú a žiada, aby súd žalobu proti žalovanému v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania s tým, že žalovaná si uplatňuje právo na náhradu trov konania. Predmetné vyjadrenie bolo zaslané právnemu zástupcovi žalobcu poštou (č. I. 85 súdneho spisu) tak, aby sa mohol s ním oboznámiť ešte pred vykonaním nariadeného pojednávania.

Súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 OSP (ďalej len „OSP“) konal a rozhodol vo veci na pojednávaní dňa 2.12.2013 v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu, žalovaného. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' a žiadal, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti (č. I. 91). Právny zástupca žalobcu elektronickým podaním doručeným súdu 28.11.2013 (č. I. 86) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, žiadal, aby súd v prejednávanej veci nepokračoval, nakoľko v konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Poukázal na skutočnosť, že mu doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu. Súd predmetnú žiadosť nepovažoval za dostatočné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, nakoľko Občiansky súdny poriadok zrozumiteľne a určite stanovuje, akým spôsobom, a z akých dôvodov je možné ospravedlniť termín pojednávania. Preto vo veci pojednával a rozhodol. Tieto skutočnosti oznámil e- mailom právnemu zástupcovi žalobcu v súlade s ust. § 119 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (č. I. 90).

K otázke nestrannosti súdu a sudcu súd opätovne uvádza, že žalobca vo svojich podaniach uviedol, že nepodáva námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podľa § 15a OSP (č. I. 12 súdneho spisu) a zároveň sudcu uviedol, že sa necíti byť zaujatý, ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (č. I. 14). S otázkou nestrannosti súdu a sudcu sa vyporiadal okresný súd v uznesení č. k. 15C 270/2012-24 zo dňa 16.1.2013. Predmetnou otázkou sa zaoberal v uznesení aj Krajský súd v Žiline č. k. 6Co 130/2013 zo dňa 31.5.2013.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami, ktoré boli doložené do súdneho spisu, ako aj s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 17Er/5876/2010 a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/5876/2010 súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 26.11.2010 podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 13807/10 vo veci oprávneného: Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: Anna Balašková, r. č. 506112/296, Ul. 1.Čsl. Brigády 3243/23, 386 10 Vrútky pre vymoženie sumy 16 eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 05239/10 zo dňa 29.6.2010, právoplatný dňa 2.8.2010 a vykonateľný dňa 5.8.2010 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 24.8.2010. V predmetnej exekučnej veci vydal okresný súd uznesenie č. k. 17Er/5876/2010-10 zo dňa 8.12.2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dôvodom bola skutočnosť, že exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný, a preto na jeho podklade nie je možné viesť exekúcie, a to ani čiastočne. Exekučný titul priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, je tu nesúlad exekučného titulu so zákonom, nakoľko rozhodcovský súd len formálne potvrdil právo oprávneného uvedené v zmluve o úvere, pričom vôbec nepreskúmal, či sa medzi účastníkmi zmluvy nejedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý as preto musia aplikovať normy spotrebiteľského práva. Z obsahu zmluvy a postavenia účastníka zmluvy jednoznačne vyplýva, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Proti tomuto uzneseniu žalobca nepodal odvolanie, predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.1.2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia /ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z./ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej

lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Súd na základe tvrdení žalobcu vedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 287,66 eur, ktorému mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin. Nesprávneho úradného postupu sa mal Okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Súd preto v zmysle ust. zákona č. 514/2003 Z. z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne, a to:

- 1) Nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o udelení poverenia
- 2) Vznik škody
- 3) Príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou

O nárokoch na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom rozhoduje súd. Poškodený sa však môže domáhať súdnej ochrany až potom, čo písomne požiadal príslušný orgán, teda v danom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie žiadosti o odškodnenie a tento orgán neuspokojil nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Vychádzajúc z ust. § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s právnymi názormi, ktoré boli vyslovené v uzneseniach Krajského súdu v Žiline v iných obdobných veciach, súd konštatuje, že bolo preukázané, že žalobca dňa 25.9.2012 písomne požiadal príslušný orgán, teda Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku. Doručenie žiadosti potvrdil aj žalovaný v podaní zo dňa 17.5.2013 a napokon to vyplýva aj z podacej pečiatky žalovaného na sprievodnom liste. Žalovaný uvádzal, že žalobca mu neposkytol súčinnosť, lebo žiadosť nemala požadované náležitosti. Aj v prípade neodstránenia nedostatku žiadosti by v zmysle ust. § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde, preto obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nebol rozhodujúci. Súd nemal preukázané, že by nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Pri posudzovaní námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný vo vyjadrení k veci, súd vychádzal z tohto, že žiadosť o poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 26.11.2010, uznesenie č. k. 17Er/5876/2010 zo dňa 8.12.2010, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá, bolo doručené žalobcovi dňa 20.12.2010 cestou

právneho zástupcu. Dňom doručenia sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ktorá mu mohla vzniknúť tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií do 15- dní od doručenia tejto žiadosti. Návrh na súd bol podaný 27.9.2012, a preto súd mal za to, že návrh na začatie konania bol v predmetnej veci podaný včas a námietka premlčania je nedôvodná.

Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov v konaní žalobca navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnej Anne Balaškovej pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere č. 5182874, č. EX 13807/10. Pokiaľ žalobca v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, tak ide o nepravdivé tvrdenie, nakoľko spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a ktoré bolo žalobcovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o exekučné konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Er/5876/2010. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 26.11.2010 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej súd rozhodol uznesením č. k. 17Er/5876/2010 dňa 8.12.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá, nakoľko zistil, že exekučný titul, teda rozhodcovský rozsudok nie je v súlade so zákonom a priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, a teda exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný a na jeho podklade nie je možné viesť exekúciu, a to ani čiastočne. V predmetnej žalobe žalobca uvádza nepravdivé údaje, nakoľko uvádza, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 27.1.2011 (konanie sa malo začať 24.8.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia malo tak dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 156 dní. Z pripojeného spisu jednoznačne vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená súdnym exekútorom dňa 26.11.2010, a teda nie 24.8.2010 (tento deň bol podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi) a o predmetnej žiadosti súd rozhodol uznesením dňa 8.12.2010, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia, a nie 27.1.2011, ako opätovne nesprávne uvádza žalobca. Súd ma zato, že podľa citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu preto nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Súd sa nemohol stotožniť so skutkovým tvrdením žalobcu, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, kedy mal byť súd v omeškaní viac ako 156 dní. Exekučný súd rozhodol v lehote 12 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Žalobca žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd vykonal prieskum v zmysle ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a zistil, že exekúciu nemožno z vyššie uvedených dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré

priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súdom môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v zmysle § 9 ods. zákona č. 514/2003 Z. z. len v prípade, tak ako to poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení, ich konštatovania, či už vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prietahy právoplatným rozhodnutím vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca však nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 1 OSP v tomto sporovom konaní a netvrdil, a ani nepreukázal kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím zistil existenciu prietahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

Súd ma za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal riadne. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s exekučným poriadkom. Súdom nemal v konaní preukázané žiadne prietahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t.j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov, ako bolo vyššie konštatované, pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súdom preto návrh žalobcu, ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súdom rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súdom môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Súdom určuje rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná. Súdom však nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci v priebehu konania navrhli a princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci súdom umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

V návrhu na zrušenie pojednávania (č. I. 87) žalobca uviedol, že v prípade, že ide o žalobu agendy ISTINA RS, na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-Právne vzťahy k cudzine, odvetvi 330300-Európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz zo zásadnou povahou a žiada, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. Toto konanie sa takejto žaloby netýka a preto sa súdom týmto návrhom vôbec nezaoberal.

V súvislosti s ďalším návrhom právneho zástupcu žalobcu na doplnenie dokazovania, ktorý uviedol v návrhu na zrušenie pojednávania, a to že mal zadať objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslí výšku vzniknutej škody v dôsledku žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaný. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží, pričom žiada, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie vykonané v tomto konaní. Súdom nie je zrejmé, a žalobca to nepreukázal, či žalobca už zadal objednávku, kedy bude tento znalecký posudok vyhotovený, a teda nemal preukázanú vôbec jeho existenciu. Tento návrh na doplnenie dokazovania súdom zamietol.

O trovách konania súdom rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech však ich právo na náhradu nepriznal. Žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech právo na ich náhradu nepriznal. Žalovaný vo vyjadrení, ktoré bolo podané vo veci samej si uplatnil náhradu trov konania, preto mu ich súdom na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 2.12.2013 priznal. Tieto si však nevyčíslil v zákonom stanovenej lehote a ani z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplynuli. Preto mu súdom v súlade s ust. § 151 ods. 2 OSP náhradu trov konania nepriznal a v takomto prípade súdom nebol viazaný rozhodnutím

o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončilo na pojednávaní dňa 2.12.2013.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Žilina prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na výkon rozhodnutia.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.